

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

09 februarie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Nicolae Gordilă,

Judecători – Ion Guzun, Elena Covalenco, Liliana Catan și Iurie Diaconu,

juducând în ședință, fără participarea părților, recursul ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 martie 2015, în cauza penală, declarat de inculpatul

Pavlîcev Dmitrii Serghei, născut la 01 aprilie 1977, domiciliat în mun. Chișinău, str. 31 August, ap. 11.

Termenul examinării cauzei:

1. *Instanța de fond de la 02.01.2014 pînă la 25.07.2014;*
2. *Instanța de apel de la 25.09.2014 pînă la 20.03.2015;*
3. *Instanța de recurs de la 13.10.2015 pînă la 09.02.2016.*

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală a fost legal executată.

Colegiul lărgit al Curții Supreme de Justiție asupra recursului ordinar în cauză în baza actelor din dosar,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 25 iulie 2014, Pavlîcev Dmitrii, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 190 alin. (5) Cod penal, la 8 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita activități de administrare a bunurilor altor persoane pe un termen de 4 ani;
- art. 191 alin. (5) Cod penal, la 8 ani închisoare.

În baza art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, lui Pavlîcev Dmitrii a fost stabilită pedeapsa definitivă 10 ani închisoare în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a exercita activități de administrare a bunurilor altor persoane pe un termen de 4 ani.

Acțiunile civile depuse de „Oxana-M” SA și „Filam Grup” SRL, referitoare la încasarea prejudiciului material și moral s-au admis parțial.

S-a încasat din contul lui Pavlîcev Dmitrii în beneficiul „Oxana-M” SA, prejudiciul material în sumă de 1 622 372 lei și 92 bani și prejudiciul moral în mărime de 25 000 lei, iar în total 1 647 372 lei și 92 bani.

S-a încasat din contul lui Pavlîcev Dmitrii în beneficiul „Filam Grup” SRL, prejudiciul material în sumă de 161 026 lei și prejudiciul moral în mărime de 5 000 lei, iar în total 166 026 lei.

2. Pentru a se pronunța, instanța de fond a constatat că, Pavlîcev Dmitrii, activînd conform ordinului nr. 3 din 10 ianuarie 2013 al directorului SRL „Filam Grup” Svetlana Filatova, în funcția de depozitar - vânzător al SRL „Filam Grup”, cu sediul în mun. Chișinău, str. Calea Ieșilor nr. 17 și avînd răspundere materială individuală deplină, urmărind scopul însușirii ilegale a bunurilor altei persoane în proporții deosebit de mari, folosind situația de serviciu, în perioada de timp: 10 august 2013 - 18 septembrie 2013, din depozitul situat pe str. Columna 60 din mun. Chișinău, al societății nominalizate, a însușit ilegal următoarele bunuri materiale care se aflau în administrarea sa:

- 200 saci, greutatea fiecăruia de 50 kg de zahăr „Cristal”, la prețul 1 kg 11 lei 60 bani, în sumă totală de 116 000 lei;
- 400 saci, greutatea fiecăruia de 50 kg de zahăr „Belorusia”, la prețul 1 kg de 11 lei 33 bani, în sumă de 226 600 lei;
- 42 320 kg de pui boiler congelat, la prețul 1 kg 25 lei 10 bani, în sumă de 1 062 232 lei;
- alte produse alimentare: crupe, paste făinoase, făină în saci, conserve, cașcaval, orez, hrișcă, și altele, la prețul total de 378 566 lei.

În total bunuri materiale în sumă de 1 783 398, 65 lei, pe care le-a realizat, iar banii obținuți i-a folosit în scopuri personale, astfel cauzând societății SRL „Filam Grup”, daună materială în proporții deosebit de mari.

Tot el, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, cu folosirea situației de serviciu, în proporții deosebit de mari prin escrocherie, în perioada de timp: 01 februarie 2008 - 17 ianuarie 2013, în mun. Chișinău, str. Columna nr. 60, prin abuz de încredere și înșelăciune, sub pretextul efectuării unor tranzacții economice benefice pentru ambii, a estorcat, primit și dobândit ilicit de la directorul SRL „Lilia Solomon” Verbnîi Ghenadie Nicolae, suma de 19 000 dolari SUA, ce conform cursului oficial al Băncii Naționale al Moldovei la ziua eliberării, adică 01 februarie 2008 și 24 martie 2008, constituia 208 190 lei și suma de 152 000 lei, în total suma de 360 190 lei MD, astfel cauzându-i daună materială în proporții deosebit de mari” (f.d.78, vol. IV).

3. Nefiind de acord cu sentința primei instanțe, avocatul Bodnariuc Alexandr în numele inculpatului Pavlîcev Dmitrii și ultimul, au atacat-o cu apeluri:

- avocatul Bodnariuc Alexandr, a solicitat casarea sentinței cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul Pavlîcev Dmitrii să fie achitat - în baza articolului 191 alin. (5) Cod penal, din motivul că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii și în baza articolului 190 alin. (5) Cod penal, din motivul că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

În susținerea apelului se invocă că, probele puse la baza condamnării și anume: declarațiile acestuia, părții vătămate Cozlovshii Vadim, martorilor Grosu Vladimir și Ignat Vladimir; descifrările convorbirilor telefonice a lui Pavlîcev Dmitrii; procesul-verbal de examinare a documentelor (f.d. 152); autorizația pentru amplasarea și funcționarea depozitului nr. 25623 din 08.12.2013; ordinul nr. 5 din 18.09.2013; inventarierea din 18.09.2013(f.d. 40), nu dovedesc vinovăția inculpatului Pavlîcev D. în săvârșirea infracțiunilor imputate, ci confirmă faptul unor relații civile între inculpat și părțile vătămate, astfel prima instanță n-a apreciat corect probele administrate. În context, solicită să fie dată o nouă apreciere a probelor administrate în cauză relevând conținutul cu solicitarea enunțată.

Totodată a indicat că, învinuirea înaintată nu a fost dovedită, nu este susținută de probe pertinente și concludente și cet. Pavlîcev Dmitrii este nevinovat. Nevinovăția cet. Pavlîcev Dmitrii se confirmă prin următoarele probe.

Inculpatului a declarat că nu a primit bunurile indicate în rechizitoriu, însă fiind dator d-lui Vadim Cozlovshii, la insistența ultimului, pentru a legaliza pretențiile a semnat facturi fiscale pentru marfa care în realitate nu a fost primită de către Pavlîcev Dmitrii. Ulterior peste o săptămână a fost chemat să se prezinte la organul de urmărire penală pe str. Tighina 6, unde a fost întrebat doar dacă este dator lui Vadim Cozlovshii. La aceasta întrebare Pavlîcev Dmitrii a răspuns că întradevăr este dator. Atunci ofițerul de urmărire penală a dat lui Pavlîcev să semneze proces-verbal de interogare în calitate

de bănuț, care a fost semnat de către Pavlıcev Dmitrii fără a citi conținutul, iar după aceasta Pavlıcev Dmitrii a fost anunțat că este reținut.

Descifrări convorbirilor telefonice a lui Pavlıcev Dmitrii confirmă că, în ziua de 17 septembrie 2013, Pavlıcev nu se afla în raza celulei unde chipurile era predată și primită marfa.

Proces-verbal de examinare a documentelor (f.d. 152), unde este indicat că la 13-14, 18-21 septembrie 2013, Pavlıcev Dmitrii a fost sunat de către Grosu Vladimir. La 17 septembrie 2013, Grosu Vladimir nu a sunat pe Pavlıcev Dmitrii. Cum putea Grosu Vladimir să asiste la predarea mărfii dacă el cu Pavlıcev Dmitrii nu s-a sunat și în aceea zi nu s-a aflat în raza celulei unde a avut loc presupusă predarea mărfii.

La fila dosarului nr. 31c se află autorizația pentru amplasarea și funcționarea depozitului nr. 25623 din 08.12.2011, prin care se confirmă faptul că depozitul de care se folosea SRL «Filam Grup» avea suprafața totală de 25 m². Este evident că Grosu Vladimir cunoștea că, suprafața depozitului este prea mică. Este absolut imposibil în depozit de 25 m² de încărcat 42 de tone de pui broiler congelat, mai ales că depozitul nu este echipat cu frigider.

Luând în considerație autorizația pentru amplasarea și funcționarea depozitului nr. 25623 din 08.12.2011, absurd și formal este Ordinul nr. 5 din 18.09.2013, despre efectuarea inventarierii depozitului principal de 25 m², în care teoretic nu avea capacitatea să încapă marfa în cantitate de 42 de tone, care chipurile a fost adusă cu patru fure.

Este întocmită formal inventarierea din 18.09.2013 (f.d. 40). În acest document se indică că, au participat Caraseni Maria, Filatova Svetlana și Pavlıcev Dmitrii. Aceasta intră în contradicție cu probele cercetate în instanța de judecată. Astfel, martorul Grosu Vladimir a declarat că el cu Cozlovschii Vadim tot au participat la inventariere.

Faptul inexistenței mărfii, pui broiler congelat, se confirmă prin depozițiile martorilor acuzării. Astfel, martorul Grosu inițial a declarat în instanța de judecată, că pe data de 17.09.2013, firma „Alicomex” a livrat firmei SA «Oxana-M» pui congelați în cantitate de 42 320 kg și marfa era adusă cu patru fure. Tot atunci marfa a fost transmisă prin facturi fiscale de la SA «Oxana-M» către SRL «Filam Grup» în persoana lui Pavlıcev Dmitrii. Toată marfa timp de 4 ore a fost descărcată și ulterior încărcată în transport prezentat de către Pavlıcev Dmitrii. Aceleași depoziții Grosu Vladimir a dat la etapa urmăririi penale. Ulterior, fiind audiat suplimentar la demersul procurorului, deoarece Grosu Vladimir s-a încurcat în depoziții și ele nu se coroborau cu depozițiile altor persoane și materialele cauzei, acesta a declarat că nu a avut loc descărcarea și încărcarea mărfii la 17.09.2013, că marfa de la „Alicomex” SA a venit în automobile de tip fura și tot cu aceste mașini a fost transmisă lui Pavlıcev Dmitrii. Depozițiile inițiale a lui Grosu Vladimir au fost susținute la etapa urmăririi penale și ulterior în judecată martorul Ignat Vladimir.

Depozițiile lui Cozlovschii Vadim (f.d. 86), care a declarat că directorul comercial firmei „Alicomex” SA, Ignat Vladimir a spus că, la 17 septembrie 2013, „Alicomex” SA primește de la firma „Vispas” pui broiler congelați și pot deodată livrat aceasta marfa către firma „Oxana-M”, deoarece singur nu dispune de pui broiler în astfel de cantități mari. Directorul comercial firmei „Alicomex” SA, Ignat Vladimir în ședința de judecată a susținut depozițiile sale de la urmărirea penală și a lui Cozlovschii Vadim și a declarat că întradevăr firma „Alicomex” SA, nu dispunea de pui broiler congelați și au primit aceasta marfa de la SRL „VISPAS”, și în aceeași zi prin facturi fiscale a transmis marfa firmei „Oxana-M” SA. Atunci apărătorul a întrebat pe Ignat dacă poate prezenta

instanței facturi fiscale din 17.09.2013, prin care marfa a fost livrată de către „Vispas” SRL către „Alicomex” SA, ca să ne convingem că marfa real există. Ignat Vladimir a răspuns că poate, însă ulterior nu a prezentat informația solicitată. Atunci, acuzator de stat fiind conștient de faptul că martorii acuzării dau depoziții care intru în contradicție cu poziția inculpatului, deși sunt identice cu cele de la urmărirea penală, a solicitat audierea suplimentară martorului Ignat Vladimir. Fiind audiat suplimentar martorul Ignat Vladimir a fost întrebat de către procuror iarăși despre circumstanțele cauzei de la început. Avocatul a afirmat că a obiectat asupra întrebărilor procurorului deoarece s-a început audierea din nou, dar nicidecum nu audierea suplimentară. Atunci Ignat Vladimir a declarat contrariu celor declarate la etapa urmăririi penale și în instanța de judecată - că „Alicomex” SA, nu a primit marfa de la SRL „Vispas”. În sentința instanța de fond nu s-a expus referitor la depozițiile martorilor date în instanța de judecată și la etapa de urmărire penală, deoarece sunt contradictorii, și care sunt acceptate ca proba de către instanța de judecată. Multe declarații menționate în sentința nu au fost date de către persoanele în cadrul cercetării judecătorești.

- inculpatul Pavlîcev D. a solicitat casarea sentinței cu pronunțarea unei hotărâri, prin care să fie achitat în baza art. 191 alin. (5) și 190 alin. (5) Cod penal, din motivul că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

În susținerea apelului s-a invocat că, probele puse la baza condamnării în baza art. 190 alin. (5) Cod penal și anume: recipisele prezentate de Verbnîi G. și declarațiile acestuia, nu dovedesc vinovăția inculpatului Pavlîcev D. în săvârșirea infracțiunii imputate, ci confirmă faptul unor relații civile între inculpat și partea vătămată, astfel prima instanță n-a apreciat corect probele administrate.

La fel, invocă că probele puse la baza condamnării în baza art. 191 alin. (5) Cod penal și anume: declarațiile părților vătămate Caraseni Maria, Cozlovschi Vadim, Filatova Svetlana; declarațiile martorilor Grosu Vladimir, Ignat Vladimir, Gorepiochin Constantin, Bobea Ion, Balan Mihai, Androsovici Mihail; documentele contabile; descifrările convorbirilor telefonice, nu dovedesc vinovăția inculpatului Pavlîcev D. în săvârșirea infracțiunii imputate, astfel prima instanță n-a apreciat corect probele administrate. În context, a solicitat să fie dată o nouă apreciere probelor prezentate de procuror, relevând conținutul cu solicitarea enunțată.

Inculpatul a invocat aceleași motive declarate de către apărătorul său.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 martie 2015, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate de avocatul Bodnariuc A., în numele inculpatului și de inculpatul Pavlîcev D., cu menținerea sentinței.

4.1. Pentru a se pronunța, instanța de apel a menționat că, starea de fapt constatată și de drept apreciată de prima instanță, concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate, relevate și analizate în sentință, care cuprinde elementele definitorii condamnării prevăzute de articolul 394 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală.

Probele prezentate în ședința de judecată și puse la baza sentinței, fiind obținute legal, sunt admisibile conform prevederilor art. 95 Cod de procedură penală și sunt apreciate conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală.

Concluziile primei instanțe sînt motivate și argumentate din punct de vedere al temeiniciei și legalității, sub aspectul că, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor imputate este dovedită în cadrul procesului penal, astfel faptele acestuia, reținute prin sentință, întrunesc elementele infracțiunilor imputate.

Față de lucrul judecat de primă instanță, se constată motivarea amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate

de părți în raport cu faptele reținute în sarcina inculpatului, astfel corespund exigențelor art. 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Se constată cu certitudine că, fapta inculpatului în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, conține latura subiectivă a infracțiunii imputate, adică, urmărind scopul de cupiditate, la momentul primirii banilor de la partea vătămată Verbnîi Gh., asumîndu-și un angajament declarativ și fictiv în timp ce nu avea capacitatea funcțională respectivă, inculpatul avea intenția să-i sustragă ilicit.

La fel, fapta inculpatului conține latura obiectivă a infracțiunii imputate, adică se constată cu desăvîrșire înșelăciunea. Inculpatul în relațiile cu partea vătămată Verbnîi Gh., a prezentat vădit fals realitatea, a ascuns faptele și circumstanțele care trebuiau comunicate în cazul săvîrșirii cu bună-credință și în conformitate cu legea a tranzacției patrimoniale. Se evidențiază, că după transmiterea benevolă și conștientă a banilor de către partea vătămată și, respectiv, primirea acestor bani de către inculpat, ultimul se eschiva cu rea - credință de la restituirea banilor.

Copia de pe recipisele din 24.03.2008, 26.12.2011 și 17.01.2013, semnate de inculpat, prin care se atestă primirea banilor de la partea vătămată Verbnîi Gh., anexate la dosar, nu confirmă prezența unui raport de natură juridică civilă între aceste două persoane, de vreme ce probele respective nu se coroborează cu alte probe și nu combat circumstanțele stabilite în cauză.

Or, practica judiciară (decizia Curții Supreme de Justiție în cauza Ira-1408/2014) relevantă la caz stabilește, că relații civile pot fi atunci cînd părțile se comportă cu bună credință în executarea obligațiilor reciproce din contracte civile.

Admițînd faptul că, inițial, între părți a existat un acord de împrumut de bani, la prima vedere avînd caracter civil, ca urmare a comportamentului viclean a inculpatului, care a primit banii, pe parcursul timpului, nerestituind banii primiți, fără motive întemeiate, aceste acțiuni constituie elementele escrocheriei.

Limita între un raport civil, care are la bază un contract de împrumut al banilor și un raport penal, care are la bază componența infracțiunii de escrocherie este latura subiectivă, care în cadrul relațiilor civile este caracterizată prin buna-credință a părților, iar în cazul escrocheriei este caracterizată prin abuz de încredere și înșelăciune. Lipsa intenției infracționale la momentul intrării în raporturi juridice civile nu presupune excluderea posibilității trecerii pe parcurs a raporturilor civile în sfera penalului.

Se evidențiază, că inculpatul a dus o activitate de convingere a părții vătămate despre veridicitatea faptului că are o poziție impunătoare referitor la activitatea de întreprinzător, precum și o stare materială bună reieșind din presupusa activitate investițională pe care o prestează, de fapt ascunzînd situația reală în ce privește activitate și starea materială, care erau dificile. Procedînd în asemenea mod, inculpatul încă la momentul intrării în stăpînire asupra bunurilor, urmărea scopul însușirii și nu avea scopul să execute angajamentele asumate, adică să-i restituie părții vătămate.

În acest sens, relevante sunt împrejurările stabilite pe aceste epizoade, cînd sub pretext camuflat, prin acțiuni de inducere în eroare, inculpatul ilegal a însușit banii primiți de la partea vătămată, or inculpatul a susținut constant pe parcursul cercetării judecătorești că era în imposibilitate să restituie banii în termenele indicate în recipise deoarece nu dispunea de așa o posibilitate, venitul său lunar fiind unul mic.

Se remarcă, că și în ședința de judecată, inculpatul susține că-i va restitui banii părții vătămate, însă nu oferă explicații serioase care-i soarta lor și nu arată modalitatea și căile de achitare reală.

În această ordine de idei, nu poate admis argumentul părții apărării, precum că în acțiunile inculpatului lipsește forma de comitere a infracțiunii prin înșelăciune, or se atestă că pentru existența infracțiunii de escrocherie este necesar ca victima să fi fost indusă în eroare și să fi ajuns la o reprezentare greșită a unei situații sau împrejurări.

Înșelăciunea, în cazul dat, se manifestă în sine, prin variate metode, procedee și tehnici de operare ale inculpatului - denaturarea informațiilor despre sine sau prin ascunderea unor informații a căror anunțare era obligatorie. Datele false se referă atât la personalitatea inculpatului sau a altor persoane, cât și la unele obiecte, fenomene. Actele de înșelăciune sînt înfăptuite pe cale verbală, în scris și folosind ambele căi simultan.

Înșelăciunea reținută în sarcina inculpatului este probată prin faptul că, acesta crea imaginația că în urma afacerilor pe care le deține, cunoscuților care îi are, dispune de posibilitatea de a soluționa orice problemă, or însăși partea vătămată a confirmat în ședința de judecată că inculpatul crea impresia unei persoane de bună-credință și în caz dacă nu își va onora obligația îi va întoarce în termen banii, astfel a căzut de acord asupra propunerii acestuia, transmițându-i banii ceruți.

În atare situație, delimitînd escrocheria de încălcarea normelor de drept civil, după cum pretind apelanții, instanța i-a în considerație atitudinea inculpatului față de angajamentul asumat în fața părții vătămate în momentul transmiterii și primirii banilor, precum și prezența disponibilității efective a inculpatului de a restitui banii primiți de la partea vătămată.

Aceste două aspecte de maximă importanță pentru soluționarea justă a cauzei sînt puse la baza circumstanțelor stabilite: a) maniera de comportament manifestată de inculpat după ce a primit banii de la partea vătămată (i-a cheltuit imediat și nejustificat, fără a oferi explicații de rigoare); b) inculpatul a primit banii de la partea vătămată pe care cu bună-știință nu i-a valorificat conform angajamentului asumat (nu este probat faptul că, banii primiți de la partea vătămată, inculpatul i-a folosit pentru dezvoltarea activității de întreprinzător, așa cum a declarat inițial în momentul transmiterii banilor, precum și inculpatul și-a arogat funcții și calități pe care în realitate nu le-a avut, astfel inducînd în eroare partea vătămată); c) inculpatul, după primirea banilor de la partea vătămată, sistematic afirmă că este în stare să-i restituie, însă prin acțiunile săvîrșite demonstra nedorința sa de a-și executa angajamentele, în final, eschivîndu-se de la întîlniri sau discuții cu partea vătămată (în perioada de timp în care trebuia să restituie banii părții vătămate Verbnîi Gh., inculpatul a delapidat averea SRL „Filam Grup” în proporții deosebit de mari, încredințate în administrare).

Alături de aceste circumstanțe, intenția cu privire la dobîndirea ilicită a banilor părții vătămate, prin înșelăciune, în proporții deosebit de mari este demonstrată și prin: a) situația financiară neprielnică a inculpatului la momentul transmiterii și primirii banilor; b) lipsa de fundamentare economică a activității desfășurate de inculpat, care nu era una aducătoare de beneficii, îndreptate spre încasarea mijloacelor bănești necesare executării angajamentului asumat față de partea vătămată; c) caracterul irealizabil al angajamentului asumat față de partea vătămată și imitarea prin diverse căi achitarea sumei de bani primiți de inculpat.

În raport cu circumstanțele stabilite, prin prisma celor două aspecte enunțate, nu poate fi invocată imposibilitatea inculpatului de a găsi mijloace materiale pentru a-și îndeplini obligațiile asumate față de partea vătămată — ca temei pentru a nu fi aplicată răspunderea penală, dat fiind că în atare situație, există indici care exced limitele încălcării normelor dreptului civil, astfel se impune intervenția legii penale în baza articolului 190 alin. (5) Cod penal.

S-a constatat cu certitudine existența faptei infracțiunii săvârșită de inculpat în baza art. 191 alin. (5) Cod penal, adică ocupînd funcția de depozitar-vînzător al SRL „Filam Grup”, folosind situația de serviciu și avînd răspundere materială individuală deplină, a însușit ilegal bunuri materiale în proporții deosebit de mari, încredințate în administrare.

Urmărind scopul de cupiditate, prin intenție directă, inculpatul a însușit ilegal bunurile SRL „Filam Grup”, încredințate în administrarea sa în virtutea funcției de răspundere pe care o exercita conform ordinului nr. 3 din 10.01.2013.

Sub aspectul laturii subiective, scopul de cupiditate, cuprinde: a) acțiunile prejudiciabile de însușire ilegală a averii străine; b) urmările prejudiciabile sub forma prejudiciului patrimonial efectiv cauzat; c) legătura de cauzalitate dintre acțiunile prejudiciabile și urmările prejudiciabile, ce rezultă din infracțiunea săvârșită de inculpat.

Exercitînd funcția de depozitar-vînzător, inculpatul dispunea de dreptul de a deține și a administra bunurile încredințate, astfel revenindu-i răspunderea pentru respectarea regimului de păstrare și utilizare a acestor bunuri, precum și pentru asigurarea integrității lor.

Din materialul probator al cauzei, cu certitudine se constată, că bunurile în valoare totală de 1 783 398,65 lei, încredințate în administrarea inculpatului, lipsesc cu desăvîrșire, ultimul neoferind explicații temeinice privind soarta acestor bunuri.

Se evidențiază, că în ședința de judecată în apel, inculpatul a recunoscut, că este dator cu bani SRL „Filam Grup”, însă nu-i de acord cu mărimea cerută, precum și respinge, că ar fi însușit ilegal bunurile materiale încredințate în administrare.

La fel, se evidențiază explicația scrisă la 18.09.2013 de către inculpat și procesul-verbal de audiere a bănuitului din 30.09.2013., în care Pavlîcev D. recunoaște însușirea ilegală a bunurilor SRL „Filam Grup” în valoare totală de 1 783 398,65 lei, încredințate în administrarea sa.

Faptul că, inculpatul, în virtutea funcției de răspundere exercitate, în cadrul raportului de muncă, a primit bunurile încredințate, iar ulterior le-a însușit ilegal, rezultă și din: factura, seria HB nr. 0539145 din 17 septembrie 2013, factura fiscală, seria BV nr. 9751906 din 17 septembrie 2013, ex. 1 și 3, factura fiscală, seria BV nr. 9751905 din 17 septembrie 2013, ex. 1 și 3, factura seria HB nr. 0539144 din 17 septembrie 2013, ex. 1, factura fiscală, seria BV nr. 9751902 din 10 septembrie 2013, ex. 1 și ex.3, factura, seria HB nr.0539143 din 23 august 2013, ex. 1, factura fiscală, seria F6484100 din 22 august 2013, ex. 1 și ex. 3, factura, seria HB nr. 0539137 din 20 ianuarie 2013, ex 1, factura, seria HB nr. 0539139 din 30 mai 2013, ex. 1, factura fiscală, seria JJ nr. 0907824 din 30 mai 2013, ex. 1, factura, seria HB nr. 0539138 din 28 martie 2013, ex. 1, factura fiscală, seria FV nr. 7504810 din 28 martie BC 13, ex. 1, factura fiscală, seria BV nr. 5590535 din 28 martie 2013, ex. 1, copia facturii fiscale, seria FA nr. 2237089 din 17 septembrie 2013, copia facturii fiscale, seria FA nr 2237090 din 17 septembrie 2013, copia facturii fiscale, seria FA nr. 2237091 din 17 septembrie 2013, copia facturii fiscale, seria FA nr. 2237092 din 17 septembrie 2013 - documente semnate de inculpat și care corespund cerințelor de întocmire, evidență și păstrare la unitatea economică.

Faptul că ulterior, inculpatul s-a dezis de declarațiile inițiale privind vinovăția sa în delapidarea averii străine nu poate influența asupra procesului penal, astfel, în contextul considerentelor relevate, instanța a înlăturat apărările apelanților, în sensul cerințelor de achitare, și le-a apreciat ca neîntemeiate.

Nerecunoașterea vinovăției și, respectiv, susținerile că, inculpatul nu este vinovat, din punct de vedere penal, de săvîrșirea infracțiunii imputate nu echivalează cu achitarea acestuia, devreme ce probele prezentate în sprijinul învinuirii, administrate și

apreciate de prima instanță - relevate în cuprinsul sentinței, verificate în ședința instanței de apel, dovedesc cu certitudine săvârșirea infracțiunii respective de către inculpat.

Versiunea inculpatului nu are acoperire probatorie și urmărește scopul de a evita răspunderea penală pentru faptele săvârșite.

Faptul invocat de inculpat în apel, precum că, fiind presat de Cozlovschi V., inițial a semnat documentele în care a recunoscut vina în însușirea ilegală a bunurilor SRL „Filam Grup” în valoare totală de 1 783 398,65 lei, încredințate în administrarea sa, nu s-a confirmat, astfel se apreciază ca o tentativă de a induce în eroare instanța.

Se evidențiază, că inculpatul n-a sesizat organul de urmărire penală cu privire la acțiunile părților vătămate, în special a lui Cozlovschi Vadim; totodată n-a contestat acțiunile organului de urmărire penală și a procurorului, presupuse de el ca fiind ilegale.

În această ordine de idei, sînt declarative motivele invocate de inculpat, precum că Ignat Vladimir, Grosu Vladimir, Gorepiochin Constantin, Filatova Svetlana și Cozlovschii Vadim au dat depoziții false, săvârșind infracțiuni, precum și că sînt ilegale acțiunile organului de urmărire penală.

Instanța de apel a conchis că, criticile cu privire la aprecierea probelor efectuată de instanța de judecată exprimă opinia subiectivă a apelanților, care nu sînt motivate, în sensul de a da o nouă apreciere probelor puse la baza condamnării inculpatului în vederea achitării acestuia în baza art. 191 alin. (5) Cod penal.

Cu privire la pedeapsa aplicată inculpatului în baza art. 190 alin. (5) și 191 alin. (5) Cod penal, instanța de apel a menționat că, la soluționarea chestiunii respective s-a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75 și 84 Cod penal, astfel, pedeapsa penală fiind aplicată în limitele prevăzute de lege.

Totodată instanța de apel a reiterat că, în sentință, se cuprind datele privind persoana inculpatului și circumstanțele care influențează asupra pedepsei, fiind dată o apreciere adecvată în raport cu gravitatea infracțiunilor săvârșite, comportamentul lui în cadrul urmăririi penale și judecării și în așa mod, prima instanță corect a concluzionat că atingerea scopului pedepsei se v-a asigura prin aplicarea închisorii.

Pe această linie de considerente, corect s-au aplicat prevederile art. 84 Cod penal, dat fiind că există cazul unui concurs de infracțiuni.

În sentință s-au constatat circumstanțe agravante: săvârșirea infracțiunii cu folosirea încrederii acordate și provocarea prin infracțiune a unor urmări grave, însă aceste circumstanțe urmează a fi excluse în temeiul art. 77, alin. (2) Cod penal, dat fiind că folosirea încrederii acordate se cuprinde în normele corespunzătoare – art. 190 alin. (5) și 191 alin.(5) Cod penal în calitate de semne ale acestor componente de infracțiune, iar provocarea prin infracțiune a unor urmări grave nu este probată. Acest fapt, însă nu influențează asupra pedepsei, de vreme ce inculpatului i-a fost stabilită măsura de pedeapsă minimă, prevăzută în sancțiunea art. 190 alin. (5) și 191 alin. (5) Cod penal, iar temei pentru aplicarea unei pedepse mai ușoare decît cea prevăzută de lege nu se constată.

5. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, inculpatul Pavlîcev Dmitrii la data de 14 mai 2015 și 21 ianuarie 2016, declară recursuri ordinare care se vor examina ca unul singur, făcînd trimitere la prevederile art. 427 alin. (1) pct. 4), 5), 6), 7), 8), 9), 12) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărîri de achitare în privința sa. Recurentul invocă aceleași motive declarate în apel (pct. 3). Totodată, mai menționează că, partea vătămată Verbnîi Ghenadie, nu indică careva pretenții pe art. 190 Cod penal, cererea a fost depusă la poliție deoarece nu știa unde se afla inculpatul (el fiind reținut de poliție); în instanța de apel, inculpatul a fost lipsit de

ultimul cuvânt; neîntemeiat a fost respins demersul de a fi audiați din nou părțile vătămate Verbnîi Ghenadie, Cozlovschii Vadim, Caraseni Maria, martorii Grosu Vladimir, Ignat Vladimir, Gorepiochin Constantin, de a solicita documente contabile și descifrările telefonice de la Orange și Moldcell; instanța de apel nu s-a expus asupra faptului că el la 17.09.2013 nu se afla pe str. Uzinelor – locul descărcării mărfii; a fost încălcat principiul contradictorialității; în baza art. 190 Cod penal nu este componentă de infracțiune însă sunt niște relații civile (nu a fost luat în considerație certificatul din 01.02.2008); procesul-verbal al instanței de apel a fost întocmit cu încălcări; toate actele privind marfa au fost falsificate.

5.1. Potrivit prevederilor art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a prezentat referință privind opinia asupra recursului declarat de inculpatul Pavlîcev Dmitrii, prin care a menționat că, recursul ordinar urmează a fi decis ca inadmisibil motivînd că, instanța de apel argumentat s-a expus asupra vinovăției inculpatului.

6. Judecînd recursul în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că, acesta urmează a fi respins, ca inadmisibil din următoarele considerente.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecînd recursul, instanța respinge recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărîrii atacate.

În conformitate cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod procedură penală instanța de recurs judecă cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația inculpatului.

Din conținutul art. 427 Cod de procedură penală, rezultă că temeiurile pentru recursul ordinar declarat împotriva deciziei instanței de apel nu pot fi decît de drept, fiind determinate expres de lege. Temeiurile menționate pot fi invocate în recurs doar în cazul în care au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel. Astfel, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond.

Referitor la recursul ordinar al inculpatului, care face trimitere la prevederile art. 427 alin. (1) pct. 4), 5), 6), 7), 8), 9), 12) Cod de procedură penală, adică judecata a avut loc fără participarea inculpatului, cauza a fost judecată fără citarea legală a unei părți, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor și hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o cale de atac neprevăzută de lege sau a fost introdus tardiv, nu au fost întrunite elementele infracțiunii imputate inculpatului, a fost condamnat pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală și faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Colegiul penal lărgit menționează că, aceste temeiuri nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului menționat, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de recurent.

Instanța de apel, examinînd apelurile apărătorului și inculpatului, a supus unei cercetări suplimentare și minuțioase toate probele administrate la dosar, a verificat și cercetat actele cauzei, care, fiind coroborate cu înscrisurile anexate la dosar și cu celelalte probe, au permis instanței de apel de a conchide că vina inculpatului în săvîrșirea infracțiunilor imputate, sunt dovedite.

Astfel, deși inculpatul Pavlîcev Dmitrii vina în comiterea infracțiunilor imputate nu a recunoscut-o, culpabilitatea acestuia este demonstrată pe deplin prin următorul sistem de probe pertinente, concludente, utile și veridice, care coroborează între ele, cum ar fi:

- declarațiile părților vătămate Verbnîi Ghenadie, Cozlovschi Vadim, Caraseni Maria și Filatova Svetlana;
- declarațiile martorilor Ignat Vladimir, Grosu Vladimir, Bobea Ion, Androsovici Mihail, Balan Mihai, Gorepiochin Constantin;
- contractul individual de muncă nr. 1/2013 din 10 ianuarie 2013 (f.d.61-64 vol. I);
- anexa nr.1 la Contractul individual de muncă nr. 1/2013 din 10 ianuarie 2013 (f.d. 63 vol.I);
- contractul despre răspunderea materială individuală deplină din 10 ianuarie 2013 f.d. 36 vol.I);
- procesul-verbal de ridicare a documentelor de la cet.Caraseni Maria Mihail din 25 septembrie 2013 (f.d.27-28 vol. I);
- procesul-verbal de ridicare a documentelor de la cet.Cozlovschi Vadim Ion din 26 noiembrie 2013 (f.d. 89-90 vol. I);
- procesul-verbal de ridicare din 17 octombrie 2013 a descifrărilor telefonice de pe cartelele SIM folosite de cet.Pavlîcev Dmitrii Serghei din SA „Orange- Moldova” (f.d. 138 vol.I);
- procesul-verbal de ridicare din 28 octombrie 2013 a descifrărilor telefonice de pe cartelele SIM folosite de cet. Pavlîcev Dmitrii Serghei din SA „Moldcell” (246 vol. I);
- procesul-verbal de ridicare a obiectelor de la cet.Androsovici Mihail Vladimir din 16 octombrie 2013 (f.d. 122 vol. I);
- copia recipisei lui Dmitrii Pavlîcev din 24.03.2008, copia recipisei lui Dmitrii Pavlîcev din 26.12.2011, copia recipisei lui Dmitrii Pavlîcev din 17.01.2013.

Probatoriul invocat se coroborează cu alte probe: factura, seria HB nr. 0539145 din 17 septembrie 2013, factura fiscală, seria BV nr. 9751906 din 17 septembrie 2013, ex. 1 și 3, factura fiscală, seria BV nr. 9751905 din 17 septembrie 2013, ex. 1 și 3, factura seria HB nr. 0539144 din 17 septembrie 2013, ex. 1, factura fiscală, seria BV nr. 9751902 din 10 septembrie 2013, ex. 1 și ex.3, factura, seria HB nr. 0539143 din 23 august 2013, ex. 1, factura fiscală, seria F 6484100 din 22 august 2013, ex. 1 și ex.3, factura, seria HB nr. 0539137 din 20 ianuarie 2013, ex. 1, factura, seria HB nr. 0539139 din 30 mai 2013, ex. 1, factura fiscală, seria JJ nr. 0907824 din 30 mai 2013, ex. 1, factura, seria HB nr. 0539138 din 28 martie 2013, ex. 1, factura fiscală, seria FV nr. 7504810 din 28 martie BC 13, ex. 1, factura fiscală, seria BV nr. 5590535 din 28 martie 2013, ex. 1, copia facturii fiscale, seria FA nr. 2237089 din 17 septembrie 2013, copia facturii fiscale, seria FA nr. 2237090 din 17 septembrie 2013, copia facturii fiscale, seria FA nr. 2237091 din 17 septembrie 2013, copia facturii fiscale, seria FA nr. 2237092 din 17 septembrie 2013, explicația scrisă la 18.09.2013 de către inculpat și procesul-verbal de audiere a bănuitului din 30.09.2013, în care Pavlîcev Dmitrii recunoaște însușirea ilegală a bunurilor SRL „Filam Grup” în valoare totală de 1 783 398,65 lei, încredințate în administrarea sa.

Astfel, se constată că în cauză s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunii, inclusiv vinovăția inculpatului, după cum rezultă din decizia instanței de apel, care s-a pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și și-a motivat concluzia prin cumulul de probe pertinente, concludente și utile, administrate pe parcursul judecării cauzei și ulterior apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, în mod obiectiv.

Referitor la temeiul inculpatului prin care menționează că neîntemeiat în ședința instanței de apel a fost lipsit de posibilitatea de a participa la cercetarea probelor în ședință, Colegiul penal lărgit menționează că sunt neîntemeiate, or potrivit procesului-verbal al instanței de apel (f.d. 230-239, vol. II), inculpatul a participat în ședințele instanței.

Cît privește declarațiile părții vătămate Verbnîi Ghenadie, Colegiul penal lărgit consideră că, acesta indică asupra vinovăției inculpatului, partea vătămată solicitînd în instanța de fond ca acesta să fie pedepsit conform legii. Mai mult, partea vătămată a realizat că sumele bănești nu îi vor mai fi returnate și de aceea s-a adresat la organele de poliție.

Referitor la motivul recurentului, precum că i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil, fiind lipsit de posibilitatea de a avea ultimul cuvînt în fața instanței de apel, Colegiul penal lărgit menționează că, potrivit procesului-verbal, inculpatului i-a fost oferit ultimul cuvînt (f.d. 238¹-238², vol. IV). Faptul că inculpatul a fost întrerupt în timpul acordării ultimului cuvînt, Colegiul penal nu consideră ca încălcare a dreptului la un proces echitabil acestuia, or potrivit prevederilor art. 380 alin. (2) Cod de procedură penală, stabilește că în timpul în care inculpatul are ultimul cuvînt, el poate fi întrerupt în cazul în care el se referă la alte împrejurări decît cele care se referă la cauză.

Colegiul penal lărgit consideră că, ar fi constituit o violare gravă a dreptului la apărare și la un proces echitabil al condamnatului numai în situația în care acesta nu ar fi beneficiat în genere de ultimul cuvînt, pe cînd în cauza dată inculpatul a avut ultimul cuvînt, iar intervenirea instanței s-a efectuat în limitele legale. Prin urmare, în acest motiv nu se constituie prezența unei încălcări la un proces echitabil.

În ce privește indicarea în dispozitivul deciziei pe care recurentul o consideră ca o eroare de drept, și anume pag. 9 din decizia instanței de apel (f.d. 247, vol. IV) „...săvîrșite de inculpat și semnele componentei de infracțiune lui Ghirișan V...”, Colegiul penal lărgit o consideră ca o greșală materială admisă de către instanța de apel, însă aceasta nu constituie eroarea de drept ce ar duce la casarea deciziei instanței de apel și pronunțarea unei hotărîri de achitare.

Privind argumentul inculpatului precum că cauza a fost judecată fără citarea legală a unei părți, referindu-se la părțile vătămate, Colegiul penal lărgit menționează că, potrivit procesului-verbal al instanței de apel, părțile au fost citate legal, dintre care unele din ele au solicitat judecarea cauzei fără participarea lor, iar alții fiind citați legal nu s-au prezentat din motive necunoscute.

Prin prisma art. 369 alin. (1) Cod de procedură penală, audierea părții vătămate se efectuează în conformitate cu dispozițiile ce se referă la audierea martorilor și care se aplică în mod corespunzător. Potrivit art. 371 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, citirea în ședința de judecată a declarațiilor martorului depuse în cursul urmăririi penale se efectuează atunci cînd martorul lipsește în ședință și absența lui este justificată fie prin imposibilitatea absolută de a se prezenta în instanță, fie prin motive de imposibilitate de a asigura securitatea lui, cu condiția că audierea martorului a fost efectuată cu confruntarea dintre acest martor și bănuît, învinuit sau martorul a fost audiat în conformitate cu art. 109 și 110 Cod de procedură penală. La fel, se evidențiază că, în ședința de judecată în prima instanță a părților vătămate și a martorilor s-a desfășurat în condițiile stabilite de art. 369-371 Cod de procedură penală.

Referitor la invocarea ilegalității procesului-verbal al instanței de apel, Colegiul penal lărgit le consideră neîntemeiate, or părțile nu au contestat acest proces-verbal.

Cît privește argumentul inculpatului că are „alibi”, precum că nu a fost pe str. Uzinelor și nu a fost telefonat la data de 17.09.2013, Colegiul penal lărgit menționează că, în ședința instanțelor de fond s-a stabilit că Pavlîcev Dmitrii avea mai multe numere de telefon și martorul Grosu Vladimir a specificat că inculpatul l-a telefonat de pe un alt număr. Astfel, acest argument este neîntemeiat.

De asemenea, Colegiul penal lărgit menționează că, din textul recursului înaintat, se evidențiază că recurentul în mod decisiv, își motivează recursul prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor și a nevinovăției sale, or, motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, astfel, criticele formulate de recurent nu sunt motivate sub aspectul casării hotărîrii recurate, ca fiind ilegală.

Instanța de recurs menționează că, temeiul invocat de recurenți precum că „nu sînt întrunite elementele infracțiunii” este prezent atunci, cînd instanța ce a judecat cauza a comis în această parte o eroare de drept, cum ar fi situația prin care în hotărîrea judecătorească s-a făcut referire la săvîrșirea infracțiunii, dar nu au fost stabilite faptele sau împrejurările de fapt care corespund elementelor constitutive ale infracțiunii respective. Prin urmare, temeiul, la care se face trimitere în recurs, nu este aplicabil în speța examinată din punctul de vedere al prezenței erorii de drept, care ar determina necesitatea casării hotărîrilor pronunțate în cauza penală privindu-l pe Pavlîcev Dmitrii.

Or, temeiul invocat include cazurile cînd nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul căror s-au constatat elementele constitutive, ori cînd nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii. Din conținutul hotărîrilor menționate supra rezultă că instanțele ierarhic inferioare corect au constatat fapta și circumstanțele săvîrșirii infracțiunii incriminate inculpatului, descriindu-le în partea descriptivă, ulterior motivîndu-se concluzia de vinovăție acestuia.

Astfel, s-a constatat că, fapta inculpatului în baza art. 190 alin. (5) Cod penal conține latura subiectivă a infracțiunii imputate, adică, urmărind scopul de cupiditate, la momentul primirii banilor de la partea vătămată Verbnîi Gh., asumîndu-și un angajament declarativ și fictiv în timp ce nu avea capacitatea funcțională respectivă, inculpatul avea intenția să-i sustragă ilicit.

La fel, fapta inculpatului conține latura obiectivă a infracțiunii imputate, adică se constată cu desăvîrșire înșelăciunea. Inculpatul în relațiile cu partea vătămată Verbnîi Gh., a prezentat vădit fals realitatea, a ascuns faptele și circumstanțele care trebuiau comunicate în cazul săvîrșirii cu bună-credință și în conformitate cu legea a tranzacției patrimoniale. Se evidențiază, că după transmiterea benevolă și conștientă a banilor de către partea vătămată și, respectiv, primirea acestor bani de către inculpat, ultimul se eschiva cu rea - credință de la restituirea banilor.

Copia recipiselor din 24.03.2008, 26.12.2011 și 17.01.2013, semnate de inculpat, prin care se atestă primirea banilor de la partea vătămată Verbnîi Gh., anexate la dosar, nu confirmă prezența unui raport de natură juridică civilă între aceste două persoane, de vreme ce probele respective nu se coroborează cu alte probe și nu combat circumstanțele stabilite în cauză. Or, relații civile pot fi atunci cînd părțile se comportă cu bună credință în executarea obligațiilor reciproce din contracte civile.

Admițînd faptul că, inițial, între părți a existat un acord de împrumut de bani, la prima vedere avînd caracter civil, ca urmare a comportamentului viclean a inculpatului, care a primit banii, pe parcursul timpului, nerestituind banii primiți, fără motive întemeiate, aceste acțiuni constituie elementele de escrocherie.

Limita între un raport civil, care are la bază un contract de împrumut al banilor și un raport penal, care are la bază o componentă de infracțiune de escrocherie este latura subiectivă, care în cadrul relațiilor civile este caracterizată prin buna-credință a părților, iar în cazul escrocheriei este caracterizată prin abuz de încredere și înșelăciune. Lipsa intenției infracționale la momentul intrării în raporturi juridice civile nu presupune excluderea posibilității trecerii pe parcurs a raporturilor civile în sfera penalului.

Se evidențiază, că inculpatul a dus o activitate de convingere a părții vătămate despre veridicitatea faptului că are o poziție impunătoare referitor la activitatea de întreprinzător, precum și o stare materială bună reieșind din presupusa activitate investițională pe care o prestează, de fapt ascunzând situația reală în ce privește activitate și starea materială, care erau dificile. Procedând în asemenea mod, inculpatul încă la momentul intrării în stăpânire asupra bunurilor, urmărea scopul însușirii și nu avea scopul să execute angajamentele asumate, adică să-i restituie părții vătămate.

În atare situație, delimitând escrocheria de încălcarea normelor de drept civil, după cum pretinde recurentul, Colegiul penal lărgit i-a în considerație atitudinea inculpatului față de angajamentul asumat în fața părții vătămate în momentul transmiterii și primirii banilor, precum și prezența disponibilității efective a inculpatului de a restitui banii primiți de la partea vătămată.

Aceste două aspecte de maximă importanță pentru soluționarea justă a cauzei sunt puse la baza circumstanțelor stabilite: a) maniera de comportament manifestată de inculpat după ce a primit banii de la partea vătămată (i-a cheltuit imediat și nejustificat, fără a oferi explicații de rigoare); b) inculpatul a primit banii de la partea vătămată pe care cu bună-știință nu i-a valorificat conform angajamentului asumat (nu este probat faptul, că banii primiți de la partea vătămată, inculpatul i-a folosit pentru dezvoltarea activității de întreprinzător, așa cum a declarat inițial în momentul transmiterii banilor, precum și inculpatul și-a arogat funcții și calități pe care în realitate nu le-a avut, astfel inducând în eroare partea vătămată); c) inculpatul, după primirea banilor de la partea vătămată, sistematic afirmă că este în stare să-i restituie, însă prin acțiunile săvârșite demonstra nedorința sa de a-și executa angajamentele, în final, eschivându-se de la întâlniri sau discuții cu partea vătămată (în perioada de timp în care trebuia să restituie banii părții vătămate Verbnîi Gh., inculpatul a delapidat averea SRL „Filam Grup” în proporții deosebit de mari, încredințate în administrare.)

Alături de aceste circumstanțe, intenția cu privire la dobândirea ilicită a banilor părții vătămate, prin înșelăciune, în proporții deosebit de mari este demonstrată și prin: a) situația financiară neprielnică a inculpatului la momentul transmiterii și primirii banilor; b) lipsa de fundamentare economică a activității desfășurate de inculpat, care nu era una aducătoare de beneficii, îndreptate spre încasarea mijloacelor bănești necesare executării angajamentului asumat față de partea vătămată; c) caracterul irealizabil al angajamentului asumat față de partea vătămată și imitarea prin diverse căi achitarea sumei de bani primiți de inculpat.

În raport cu circumstanțele stabilite, prin prisma celor două aspecte enunțate, nu poate fi invocată imposibilitatea inculpatului de a găsi mijloace materiale pentru a-și îndeplini obligațiile asumate față de partea vătămată — ca temei pentru a nu fi aplicată răspunderea penală, dat fiind că în atare situație, există indici care exced limitele încălcării normelor dreptului civil, astfel se impune intervenția legii penale în baza art. 190 alin. (5) Cod penal.

Totodată, s-a constatat cu certitudine existența faptei infracțiunii săvârșită de inculpat în baza art. 191 alin. (5) Cod penal, adică ocupînd funcția de depozitar-vînzător

al SRL „Filam Grup” folosind situația de serviciu și avînd răspundere materială individuală deplină, a însușit ilegal bunuri materiale în proporții deosebit de mari, încredințate în administrare.

Urmărind scopul de cupiditate, prin intenție directă, inculpatul a însușit ilegal bunurile SRL „Filam Grup”, încredințate în administrarea sa în virtutea funcției de răspundere pe care o exercita conform ordinului nr.3 din 10.01.2013.

Sub aspectul laturii subiective, scopul de cupiditate, cuprinde: a) acțiunile prejudiciabile de însușire ilegală a averii străine; b) urmările prejudiciabile sub forma prejudiciului patrimonial efectiv cauzat; c) legătura de cauzalitate dintre acțiunile prejudiciabile și urmările prejudiciabile, ce rezultă din infracțiunea săvîrșită de inculpat.

Exercitînd funcția de depozitar-vînzător, inculpatul dispunea de dreptul de a deține și a administra bunurile încredințate, astfel revenindu-i răspunderea pentru respectarea regimului de păstrare și utilizare a acestor bunuri, precum și pentru asigurarea integrității lor.

Din materialul probator al cauzei, cu certitudine se constată, că bunurile în valoare totală de 1 783 398,65 lei, încredințate în administrarea inculpatului, lipsesc cu desăvîrșire, ultimul neoferind explicații temeinice privind soarta acestor bunuri.

Deoarece soarta bunurilor dispărute de la depozitul SRL „Filam Grup”, în care activa inculpatul, ca persoană cu funcție de răspundere materială, depindea numai de manifestarea de voință a acestuia, care avea posibilități de a poseda și de a dispune de bunurile respective, în raport cu probele prezentate în sprijinul învinuirii, se consideră dovedită vinovăția acestuia în delapidarea averii străine în proporții deosebit de mari.

Mai mult, în ședința de judecată în apel, inculpatul a recunoscut că este dator cu bani SRL „Filam Grup”, însă nu-i de acord cu mărimea cerută, precum și respinge, că ar fi însușit ilegal bunurile materiale încredințate în administrare.

La fel, se evidențiază explicația scrisă la 18.09.2013 de către inculpat și procesul verbal de audiere a bănuitului din 30.09.2013., în care Pavlîcev D. recunoaște însușirea ilegală a bunurilor SRL „Filam Grup” în valoare totală de 1 783 398,65 lei, încredințate în administrarea sa.

Colegiul penal lărgit reține că, instanța de apel, judecînd cauza și verificînd probele administrate legal de către organul de urmărire penală și cercetate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-au dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungînd la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului Pavlîcev Dmitrii, în comiterea infracțiunilor imputate, fiindu-i stabilită o pedeapsă echitabilă ținîndu-se cont de prevederile art. 61, 75-76 Cod penal.

Deci, criticile formulate de recurent, enunțate la pct. 5 al prezentei decizii, prin care se susține că inculpatul nu se face vinovat de săvîrșirea infracțiunilor imputate și instanța de apel greșit a apreciat probatoriul administrat în cauză, - acestea au format obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel și, căroră, instanța le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă, soluție, pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin, și a cărei reluare nu se mai impune, avînd în vedere și faptul că verificînd hotărîrea atacată în raport și cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, în sensul că nu se identifică existența și a altor motive care analizate din oficiu să ducă la casare, urmează a se constata că recursul înaintat în cauză se respinge ca inadmisibil.

Cît privește criticile recurentului privind dezacordul cu procedura judecării cauzei în instanța de apel, Colegiul penal lărgit, verificînd procesul-verbal al ședinței de judecată a instanței de apel și, lecturînd textul deciziei adoptate în cauză, constată că instanța de apel la judecarea apelurilor declarate de apărător și inculpat, a respectat prevederile art. 413-417 Cod de procedură penală, astfel întemeindu-și concluziile sale pe probele legal administrate și verificate în ședința de judecată a instanței de apel, acestea fiind date citirii în ședința de judecată și reflectate în procesul-verbal.

În acest context, Colegiul penal, reține concluzia instanței de apel referitor la un șir de probe decisive, invocate în decizia sa, în confirmarea vinovăției inculpatului.

Cît privește dezacordul recurentului cu pedeapsa stabilită, Colegiul lărgit menționează că, la stabilirea pedepsei instanța de apel și-a argumentat suficient soluția sa și au ținut cont în deplină măsură de dispozițiile art. 75 Cod penal, care prevede, că persoanei recunoscute vinovate de săvîrșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea Specială a prezentului Cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal.

Criteriile generale de individualizare a pedepsei sînt acele reguli, principii, prevăzute de Codul penal, de care instanța de judecată trebuie să țină seama la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operațiunii de individualizare a acesteia.

Astfel, Colegiul penal menționează că persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, adică în limitele sancțiunii legii în baza căreia persoana a fost condamnată. În același rînd, după caz, instanța este în drept de a aplica și prevederile Părții Generale a Codului penal.

Potrivit art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrîngere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și se aplică persoanelor care au săvîrșit infracțiuni, cauzînd anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, avînd drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni, atît din partea condamnatului, cît și din partea altor persoane.

Mai mult, Colegiul penal remarcă că pedeapsa este echitabilă cînd ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvîrșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

În privința argumentului invocat privind neexpunerea asupra tuturor temeiurilor invocate în apel, atragem atenția la practica CEDO (cazul Ruiz Torija vs. Spain din 09.12.1994), unde Curtea menționează că instanțele judecătorești naționale trebuie să-și motiveze deciziile în temeiul articolului 6 § 1 al Convenției. Totuși, instanțele judecătorești nu sînt obligate să ofere răspuns detaliat la fiecare argument și extinderea la care se aplică această obligație de a prezenta motive poate să varieze în dependență de caracterul deciziei.

Așadar, Colegiul penal lărgit consideră că, la aprecierea soluției de individualizare a pedepsei inculpatului s-a ținut cont în măsură deplină de principiile generale de individualizare a pedepsei, de gravitatea infracțiunilor săvîrșite, ce se clasifică ca gravă, de persoana inculpatului, de circumstanțele atenuante și agravante prezente în cauză.

În consecință, raportînd situația reținută în cauză la prevederile art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit concluzionează, că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța de apel a respectat prevederile legale relevante,

prescrise în art. 414-417 Cod de procedură penală și, avînd în vedere ca argumentele recursului se combat prin cele expuse mai sus, se impune soluția de a-l respinge ca inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DE C I D E :

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de inculpatul **Pavlîcev Dmitrii Serghei**, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 martie 2015, în propria cauză penală, cu menținerea hotărîrei atacate.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată integral la **15 martie 2016**.

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Ion Guzun

Elena Covalenco

Liliana Catan

Iurie Diaconu